

Súd: Okresný súd Nitra
Spisová značka: 19C/62/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4117222636
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lucia Kuzmová
ECLI: ECLI:SK:OSNR:2020:4117222636.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nitra sudkyňou JUDr. Luciou Kuzmovou v spore žalobcu: Ing. C. D., I., bytom A. N. G./6, XXX XX W., proti žalovaným: 1/ BL X., spol. s r.o., G.: XX XXX XXX, P. XX, XXX XX A., 2/ Ľubica Ondroušková, bytom Tehelná 82, 949 01 Nitra, 3/ BOCK SR, s.r.o., IČO: 36 537 560, so sídlom Mostná 72, 949 01 Nitra, žalovaní v 1., 2. a 3. rade zastúpení JUDr. Romanom Heinrichom, advokátom, IČO: 36 865 966, so sídlom Lombardíniho 22b, 831 03 Bratislava 3, o vydanie bezdôvodného obohatenia a iné, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu v celom rozsahu zamieťa.

II. Žalovaní v 1., 2. a 3. rade majú voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Nitra dňa 20.6.2017 domáhal, aby súd zaviazal žalovanú v 1. rade zaplatiť mu sumu vo výške 166 305,44 eur s úrokom 5,15 % ročne od 30.6.2014 do splatenia. Ďalej sa domáhal určenia, že žalovaná sfalšovala svoje vlastné daňové priznanie spoločnosti BLOCK SLOVAKIA, spol. s r.o., IČO: 31 396 054 za rok 2010, takéto falošné daňové priznanie predložila v roku 2014 Daňovému úradu v Nitre a v roku 2016 Okresnému súdu Bratislava II. akoby bolo pravé a schválené valným zhromaždením spoločnosti. Žalobca sa ďalej domáhal uloženia povinnosti žalovanej v 1. rade uhradiť mu sumu 100 000 eur s úrokom 5,15 % ročne od 30.6.2014 do splatenia.

2. V žalobe poukázal na rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 23Cb/368/2009-400 zo dňa 5.4.2013, potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Cob/240/2013-459 z 12.5.2014. V predmetnom konaní vystupoval žalobca rovnako v postavení žalobcu proti žalovanému BLOCK X., spol. s r.o., G.: XX XXX 054 a v tomto konaní mu súdy uložili povinnosť súhlasiť s vydaním sumy 165 023,23 eur zloženej do súdnej úschovy spoločnosti W. X., spol. s r.o. Uvedenú sumu zložila spoločnosť G. Kysuce, a.s., IČO: 36 368 553, ktorú žalobca v žalobe označuje ako jeho dlžník, ktorý nedokázal posúdiť, či je dlžný spoločnosti AES, spol. s r.o. alebo spoločnosti BLOCK SLOVAKIA, spol. s r.o. Súdy žalobcovi uložili tiež povinnosť náhrady trov konania vo výške spolu 1 114,47 eur a dovolacím konaním mu vznikli i ďalšie trovy vo výške 167,74 eur, celkovo žalobcovi uvedeným súdnym konaním vznikli trovy vo výške 1 282,21 eur. Spočítaním sumy 1 282,21 eur a 165 023,23 eur žalobca dospel k sume 166 305,44 eur, ktorej úhrady sa voči žalovanej v 1. rade podanou žalobou domáhal, uvedená suma má predstavovať bezdôvodné obohatenie, ktoré žalovaná v 1. rade získala vyššie uvedenými rozsudkami na úkor žalobcu. Žalobca ďalej poukázal na podvodné konanie konateľa a advokátov žalovanej v 1. rade, ďalej na skutočnosť, že žalovaná v 1. rade príjem žalobcových peňazí vo výške 165 023,23 eur nezaúčtovala odpisom zdanenej pohľadávky, účtovne túto sumu priznala ako zisk dosiahnutý bez akýchkoľvek nákladov, čo učinila až vo výnosoch za rok 2015 a neskorým zdanením uvedeného príjmu

porušila platné právne predpisy. Žalobca poukazoval na nesprávne závery súdov všetkých inštancií v predmetnom konaní, žalovaná dospela k uvedeným rozhodnutiam podvodom. Podľa žalobcu si žalovaná v roku 2014 potom, ako bol v jej prospech vydaný potvrdzujúci rozsudok uvedomila, že voči zmienenej pohľadávke nemá žiadne náklady, hoci tvrdí, že jej patrí. V účtovníctve spoločnosti takáto pohľadávka neexistovala, preto žalovaná v 1. rade sfalšovala daňové priznanie za rok 2010. Žalovaná v 1. rade takto sfalšovala daňové priznanie za to účtovné obdobie, kedy ešte súdne konanie prebiehalo a keď ešte ako sa žalovaná v 1. rade domnievala, mohla odpísať svoju pohľadávku a zároveň sa tváriť, že je v dobrej viere. Takéto daňové priznanie potom žalovaná v 1. rade podala daňovému úradu ako pravé, ale tak učinila až v roku 2014. Žalobca tiež uviedol, že žalovaní v súdnom konaní 23Cb/368/2009 súd podviedli predložením účtovných dokladov, ktoré nemali zákonom požadované náležitosti. Žalobca sa v podanej žalobe domáhal tiež zaplata úrokov z omeškania s poukazom na ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.

3. Podaním doručeným súdu dňa 26.6.2017 žalobca súdu oznámil, že žalobu rozširuje o ďalších žalovaných, a to S. E., S. XX, 949 01 Nitra a spoločnosť Building Leader in Overall Cleanroom Know-How SR, s.r.o. Mostná 72, 949 01 Nitra, IČO: 36 537 560.

4. Žalovaní v 1., 2. a 3. rade vo vyjadrení zo dňa 1.10.2018 uviedli, že žalobu považujú za neúplnú a nezrozumiteľnú, znenie žaloby je hrubo urážlivé, žalobca v nej osočuje právnych zástupcov a konateľa žalovanej v 1. rade a ich rodinných príslušníkov. Žalobca dňa 20.6.2017 podal na Okresný súd Bratislava II žalobu o náhradu škody v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka, predmetom ktorej je úplne rovnaký nárok, aký žalobca žiada od žalovaných v tomto konaní, avšak žalovanými v predmetnom konaní vedenom Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 8C/39/2017 sú iné subjekty na strane žalovaných. Vzhľadom k tomu, že žalobca žiada vyplatiť rovnakú sumu (166 305,44 eur + 100 000 eur), avšak v konaní pred Okresným súdom Bratislava II od iných troch osôb ako v konaní pred Okresným súdom Nitra, nie je tak zrejmé, aký je vzájomný vzťah medzi týmito šiestimi žalovanými osobami a prečo majú spoločne a nerozdielne hradiť rovnakú sumu. Žalovaní v tomto konaní sa domnievajú, že ide o duplicitne podávané žaloby a pokiaľ ide o totožné nároky, namietajú prekážku litispendencie. Žalovaní poukázali na konanie vedené Okresným súdom Bratislava II sp. zn. 23Cb/368/2009 a následne Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 1Cob/368/2009 a Najvyšším súdom SR pod sp. zn. 4Obdo/57/2014, ďalej poukázali na konanie vedené Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 22Cb/411/2016, v ktorom bola zamietnutá žaloba žalobcu o obnovu konania vedeného Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 23Cb/368/2009, pričom žalobca sa v tomto konaní opakovane otvára rovnaké skutkové okolnosti, aké boli predmetom vyššie zmienených konaní, čo nie je možné a nespokojnosť žalobcu s tým, akým spôsobom sa súdy s predloženými dôkazmi a podstatnými v nich uvádzanými skutočnosťami vysporiadali nemôže zakladať nárok žalobcu na náhradu škody. V konaniach, na ktoré žalobca poukazuje, žalovaní v 2. a 3. rade nikdy neboli sporovou stranou. Žalovaná v 1. rade bola vlastníčkou pohľadávky voči spoločnosti INA Kysuce, a.s. a toto vlastnícke právo nikdy nestratila, čo bolo potvrdené v spomínaných súdnych konaniach, kde sa súdy vyjadrili tiež k neexistencii vlastníckeho práva žalobcu k pohľadávke voči spoločnosti INA Kysuce a.s. Žalobca vlastníctvo pohľadávky nepreukázal, a tým nepreukázal prvú podstatnú okolnosť pre vznik bezdôvodného obohatenia na jeho úkor. Žalovaná v 1. rade opravné položky k pohľadávkam v účtovníctve riadne zaúčtovala, tvrdenia žalobcu o porušení účtovných predpisov považujú žalovaní za účelové a ničím nepreukázateľné. Žalovaní ďalej zdôraznili, že žalovaná v 1. rade nedostala sumu 165 023,23 eur zloženú dlžníkom INA Kysuce a.s. do notárskej úschovy na základe právoplatného rozhodnutia Okresného súdu Bratislava II č.k. 23Cb/368/2009-400, ale až na základe rozhodnutí súdov v ďalších súdnych konaniach, a to konaní pred Okresným súdom Žilina, ktorý uznesením č. k. 0Nca/1/2002-356 rozhodol, že suma 165 023 23 eur sa vydáva žalovanej v 1. rade, pričom o uvedenom uznesení ešte rozhodoval Krajský súd Žilina, a to uznesením 1CoD/13/2014 zo dňa 30.4.2015, ktorým uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil. Vydanie sumy 165 023,23 eur bolo právoplatne potvrdené až v roku 2015, preto žalovaná v 1. rade mohla uvedenú sumu v účtovníctve priznať až v účtovnej závierke za rok 2015, spracovanej v roku 2016. V súvislosti s uvedeným žalovaná v 1. rade neporušila nijakú povinnosť, žalobcovi nevznikla nijaká ujma ani bezdôvodné obohatenie a žalobca nepreukázal ani žiadne zavinené konanie zo strany žalovaných. Žalobca nepreukázal ani jeden z predpokladov pre úspešné priznanie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovanými v prospech žalobcu. Žalovaní ďalej uviedli, že petit žaloby pod bodom 2 nespadá do právomoci všeobecného súdu v občianskoprávnom konaní a v súvislosti s požadovanou náhradou škody majú za to, že neporušili žiadnu právnu povinnosť, na základe ktorej by sa mali dotknúť osobnosti žalobcu.

5. Žalobca v replike doručenej súdu dňa 25.10.2018 navrhol súdu zmenu žaloby. K vyjadreniu žalovaných uviedol, že škoda, ktorej náhrady sa domáha od žalovaných v tomto konaní, je rovnaká ako škoda, ktorú žiada od žalovaných v konaní pred Okresným súdom Bratislava II sp. zn. 8C/39/2017 a pokiaľ by mu ju súdy v oboch konaniach priznali, navrhuje, aby súd obmedzil povinnosť žalovaných na náhradu škody o tú časť, ktorú mu uhradia žalovaní v konaní Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 22Cb/411/2016. V tomto konaní žalobca žaluje tiež žalované v 2. a 3. rade z dôvodu, že sfalšované účtovné závierky za rok 2010 a ďalšie muselo schváliť valné zhromaždenie spoločnosti, ktoré je tvorené žalovanými v 2. a 3. rade. Žalovaná v 3. rade je pasívne legitimovaná aj preto, že v konaní pred Okresným súdom Bratislava II sp. zn. 23Cb/368/2009 na podvode spolupracovala a ľživo potvrdila nepravdivú skutočnosť, že pohľadávky, ktoré získala zmluvou o postúpení z 29.9.2009 jej nikdy nepatrili. Podľa žalobcu je faktami uvádzanými v žalobe preukázaný opak vyššie zmieňovaných rozsudkov v konaní pred Okresným súdom Bratislava II. sp. zn. 23Cb/368/2009. Pokiaľ žalovaná v 1. rade tvrdí, že je vlastníčkou pohľadávky voči spoločnosti INA Kysuce a.s., je povinná uniesť k uvedenému tvrdeniu dôkazné bremeno. Podľa žalobcu žalovaná v 1. rade nemohla vykonať účtovnú operáciu vytvorenia opravných položiek v roku 2010 a každý pokus z roku 2014 o zastretie nutnosti uhradiť daň právnym úkonom vytvorenia akože odpísania pohľadávky z roku 2010, ktoré neviedli k žiadnym daňovým úľavám vo výške už uradenej dane z tejto pohľadávky, je splnením predpokladov pre aplikovanie § 41a ods. 2 Občianskeho zákonníka. Úkon nebol urobený v zhode s § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka a je preto neplatný. Najmä tým okrem početných iných vecných chýb je preukázané zavinené nezákonné konanie žalovaných. Rozhodujúcim dôkazom je, že žalovaná v 1. rade v roku 2015 uhradila zo spornej sumy daň zo zisku, tak dokázala, že túto daň neuhradila v roku 2000 a z tohto dôkazu zároveň plynie, že jej pohľadávka nikdy nepatrila. Žalobca považuje nezmyselnú i námietku premlčania vznesenú žalovanými, o škode sa žalobca dozvedel až v roku 2017 z vyjadrenia JUDr. Romana M., ktorý v konaní pred Okresným súdom Bratislava II sp. zn. 22Cb/411/2016 o obnovu konania popísal dôvod zdanenia spornej sumy v roku 2015 tak, ako ho žalobca uviedol v žalobe. V replike sa žalobca ďalej negatívne vyjadruje o osobe právneho zástupcu žalovaných U. H. M. a poukazuje na skutočnosť, že je synom trestného sudcu, žiada, aby si súd bod III. vyjadrenia k žalobe nevšímal.

6. Žalovaní vo vyjadrení zo dňa 21.11.2018 (duplika) uviedli, že duplika žalobcu (správne má byť podľa názoru súdu uvedené „replika žalobcu“) je chaotická, neúplná a navzájom si odporujúca, žalobca v nej pokračuje v urážlivých obvineniach a krivých obvineniach z páchania trestných činov, tieto hrubé urážky zo strany žalobcu sú nesprávne, zavádzajúce a klamlivé a sú dôkazom nízkej úrovne spoločného správania sa žalobcu. Uvádzanie, že niekto „falšuje, kradne a vykonáva pokútnu advokáciu“ nie je vecným a meritorným tvrdením, ktoré by súviselo s vecou samou. Žalovaní opakovane poukazujú na nepreukázanie naliehavého právneho záujmu na určení pod bodom II. petitu žaloby, tiež na skutočnosť, že takýto petit nie je petitom, ktorý by spadal do právomoci všeobecného súdu v občianskoprávnom konaní. Žalobca svoj nárok na zaplatenie bezdôvodného obohatenia opiera o nesprávne rozhodnutie súdov v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 23Cb/368/2009 z dôvodu predloženia sfalšovaných dokladov v tomto konaní (časť účtovníctva s nahrávkou „Demo“ resp. zmluvy), nie z dôvodu predkladania údajne falošného daňového priznania za rok 2010 v roku 2014. Takýto dôkaz (falošné daňové priznanie za rok 2010 predkladané v roku 2014) nebol v spomínanom konaní na Okresnom súde Bratislava II ani predkladaný. Žalovaní opakovane poukazujú na skutočnosť, že žalobca sa žalobou v tomto konaní voči žalovaným domáha rovnakého nároku, aký si uplatnil v konaní pred Okresným súdom Bratislava II. vedenom pod sp. zn. 8C/39/2017. Pokiaľ aj žalobca navrhol petit žaloby doplniť o ďalšiu vetu znejúcu nasledovne: „Povinnosť náhrady škody sa žalovaným znižuje o tú časť, ktorú uhradili žalovaní v konaní Okresného súdu Bratislava II, č. k. 22Cb/411/2016,“ takýto petit je nevykonateľný, čo je dôvodom pre jeho zamietnutie. Žalobca vo vyjadrení zo dňa 25.10.2018 prekrúca všetky okolnosti a súd zavádza, uvádza opačné skutkové okolnosti ako boli preukázané, zistené a rozsudkami súdov i potvrdené. Zmenu právoplatného rozhodnutia je možné docieľiť len formou riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov, tieto žalobca neúspešne využil. Právoplatný rozsudok súdu, ktorý je pre iného účastníka súdneho konania záväzný, nemôže byť vznikom škody na strane neúspešného účastníka konania, vznikom ujmy na jeho strane, či bezdôvodného obohatenia. Žalovaní opakovane zotrávajú na vznesenej námietke premlčania, subjektívna premlčacia lehota podľa § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka, resp. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka musela začať plynúť dňom právoplatnosti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 23Cb/368/2009-400, t. j. 30.6.2014. Žalobca žalobu podal až po uplynutí premlčacej lehoty. Okolnosti údajného sfalšovania dokladov žalobca uvádzal už v konaní pred Okresným súdom Bratislava II sp. zn. 23Cb/368/2009, preto nemôže trdiť, že sa o nich dozvedel až v roku 2017.

7. Uznesením č. k. 19C/62/2017-146 zo dňa 14.3.2019 súd pripustil zmenu petitu žaloby tak, že rozhodoval o určení, že žalovaná BL Slovakia, spol. s r.o., IČO: 31 396 054 sfaľovala svoje vlastné daňové priznanie za rok 2010, takéto falošné daňové priznanie žalovaná predložila dňa 4.6.2014 Daňovému úradu Nitra, v roku 2016 toto falošné daňové priznanie predložila žalovaná Okresnému súdu Bratislava II v konaní č. k. 22Cb/411/2016 a Okresnému súdu Nitra v konaní č. k. 31Cb/9/2014 ho predložila dňa 7.12.2016. Sfaľované daňové priznanie predložila žalovaná súdu na účel použiť ho ako pravé, t. j. akoby bolo schválené valným zhromaždením tejto spoločnosti.

8. Dňa 30.9.2019 žalobca doručil súdu ďalší návrh na zmenu petitu žaloby.

9. Uznesením č. k. 19C/62/2017-172 zo dňa 15.10.2019 súd pripustil zmenu petitu žaloby v bode II. a v tomto konaní v bode II. žaloby rozhoduje o určení, že žalovaná BL Slovakia, spol. s r.o., IČO: 31 396 054 sfaľovala svoje vlastné daňové priznanie za rok 2010. Takéto falošné daňové priznanie žalovaná predložila dňa 4.6.2014 Daňovému úradu Nitra. Dňa 23.3.2017 toto falošné daňové priznanie predložila žalovaná Okresnému súdu Bratislava II v konaní č. k. 22Cb/411/2016 a Okresnému súdu Nitra v konaní č. k. 31Cb/9/2014 ho predložila dňa 7.12.2016. Sfaľované daňové priznanie predložila žalovaná súdu na účel použiť ho ako pravé, t. j. akoby bolo schválené valným zhromaždením tejto spoločnosti.

10. Súd spor prejednal v neprítomnosti žalovaných v 1., 2. a 3. rade, za prítomnosti ich právneho zástupcu ako aj za prítomnosti žalobcu a vykonal dokazovanie oboznámením sa s prednesom žalobcu, právneho zástupcu žalovaných v 1., 2. a 3. rade, ako aj oboznámením sa s listinami tvoriacimi obsah súdneho spisu a to žaloby, rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 23Cb/368/2009-400, rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Cob/240/2013-459, uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obdo/57/2014, dohody o vzájomnom usporiadaní právnych vzťahov, výpisom spoločnosti BL Slovakia spol. s r.o. z portálu Finstat, potvrdenia Daňového úradu Nitra 1, súvahy, rozšírenia žaloby, uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obdo/57/2014, vyjadrenia žalovaných k žalobe, rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 22Cb/411/2016-92, žaloby v konaní pred Okresným súdom Bratislava II sp. zn. 8Csp/39/2017, uznesenia KS Žilina sp. zn. 7Cob/13/2014, uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/925/2015, vyjadrenia žalobcu, vyjadrenia žalovaných k duplike žalobcu, ospravedlnenia neúčasti na pojednávaní, stanoviska žalobcu, vyjadrenia žalovaného k návrhu žalobcu na obnovu konania vo veci pred Okresným súdom Bratislava II sp. zn. 22Cb/411/2016, vyjadrenia k veci pred OS NR č. k. 31Cb/9/2014, rozsudku NS SR č. k. 4Obdo/43/2004-298, zápisnice o hlavnom pojednávaní v konaní pred Okresným súdom Bratislava II sp. zn. 3T/22/2012, vyjadrenia žalovaných, rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/145/2018-131, znaleckého posudku č. 2/2018, uznesenia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3To/13/2018, námietky zaujatosti konajúcej sudkyne, úradného záznamu, opakovanej námietky zaujatosti, stanoviska k vyjadreniu žalovaných, vyjadrenia zákonnej sudkyne k námietke zaujatosti a pripojeného spisu Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 23Cb/368/2009.

11. Žalobca na pojednávaní zotrval na podanej žalobe, ktorou žiada náhradu škody, ktorú mu spôsobili žalovaní tým, že uviedli v konaní pred Okresným súdom Bratislava II sp. zn. 23Cb/368/2009 nepravdivé tvrdenie, že sú vlastníkami pohľadávky voči INA Kysuce, spol. s r.o. vo výške takmer 5 000 000 Sk. Toto tvrdenie nebolo pravdivé. Preukazovali toto tvrdenie dohodou o postúpení pohľadávky z BLOCK SK s.r.o. na BLOCK SLOVAKIA, spol. s r.o. a tvrdili, že toto je ich pohľadávka aj preto, lebo súdu predložili tiež výpis pohľadávok spoločnosti, cez ktoré bolo ale križom napísané „demo“. Súd im ich vlastnícke právo k tejto pohľadávke priznal i napriek tomu, že dohoda, ktorú predložili súdu z 3.10.2000 odporovala dohode s dlžníkom INA Kysuce, spol. s r.o. podľa dohody z 29.9.2000. Tým súd v prospech žalovaných porušil i § 587 Občianskeho zákonníka, ktorý hovorí, že postúpiť nemožno pohľadávku v prípade, ak by postúpenie pohľadávky odporovalo dohode s dlžníkom. Dohodu s dlžníkom uzavreli už spomínanou zmluvou z 29.9.2000 a to bod 42, podľa ktorého zmeny a dodatky tejto zmluvy si vyžadujú písomnú formu. Takouto formou nie je určite dohoda z 3.10.2000, pretože o nej dlžník nič nevedel a nie je tam ani uvedený. Na základe týchto nepravdivých údajov súd žalovaným priznal právo na pohľadávku. Žalovaní túto pohľadávku obdržali právoplatným rozsudkom a v rozpore s princípmi účtovníctva. Žalovaná v 1. rade hoci bola právnickou osobou ju zdanila až po prevzatí plnenia a nie v okamihu vzniku pohľadávky. Bolo to preto, lebo v roku 2014 sfaľovala svoje účtovníctvo a najmä účtovnú závierku za rok 2010 tak, aby mohla tvrdiť, že zmienená pohľadávka jej patrí. Toto preukazovala následne i v konaniach pred Okresným súdom Nitra a Okresným súdom Bratislava II a tieto sfaľované daňové priznania predložila obom súdom, akoby bolo pravé a schválené valným zhromaždením spoločnosti. Tým preukázala, že

danú pohľadávku nikdy nevlastnila. A to je dôvod, prečo žalobca podal túto žalobu a zároveň je to dôvod, prečo ju podal voči žalovanej v 1. rade a tiež i jej valnému zhromaždeniu, pretože to muselo sfaľovanú závierku schváliť.

12. Právny zástupca žalovaných na pojednávaní uviedol, že žalobu považuje za nedôvodnú a žiada ju zamietnuť v celom rozsahu a zaviazať žalobcu na náhradu trov konania všetkých žalovaných v celom rozsahu. Podstatný dôvod pre zamietnutie žaloby spočíva v tom, že o merite veci už rozhodoval Okresný súd Bratislava II v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave a v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR o odmietnutí dovolania, v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava II o zamietnutí žaloby na obnovu konania spolu s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Bratislave. Žalobca udáva úplne totožné tvrdenia, ako v týchto konaniach. Právny zástupca žalovaných poukázal na § 226 a § 228 CSP, podľa ktorých právoplatné rozhodnutie spôsobuje záväznosť a nezameniteľnosť okrem postupov mimoriadnych opravných prostriedkov. Žalovaná v 1. rade na základe týchto rozsudkov ani neobdržala žiadne plnenie. Bolo to až na základe uznesenia Okresného súdu Žilina o vydanie predmetu úschovy, ktoré je rovnako právoplatné. Pokiaľ žalovaná v 1. rade postupovala podľa právoplatných rozhodnutí súdov, nemohla sa dopustiť žiadneho porušenia povinnosti a nemohla spôsobiť žalobcovi ani škodu, ani vznik bezdôvodného obohatenia. Žalobca nepreukázal ani porušenie na strane žalovaných ani vznik škody na strane žalobcu, keďže vlastníkom pohľadávky voči spoločnosti INA Kysuce, spol. s r.o. žalobca nie je, čo je opätovne potvrdené právoplatným rozhodnutím súdu. Žalobca nepreukázal príčinnú súvislosť medzi porušením povinnosti a vznikom škody. Žalobca nepreukázal žiadne okolnosti k nemajetkovej ujme. K výroku 2 v súvislosti s poslednou úpravou o určenie, že účtovná závierka je falošná zástupca žalovaných uviedol, že toto určenie sa môže pravdepodobne týkať len žalovanej v 1. rade, pričom však žalobca nemá naliehavý právny záujem na určení takejto skutočnosti. Žalovaná v 1. rade doložila listinné dôkazy, ktoré potvrdzujú správnosť účtovania, a preto na strane žalobcu v tejto časti nie je aktívna legitímácia. Právny zástupca žalobcu sa domnieva, že tu ani nie je právomoc súdu posudzovať daňové priznanie spoločnosti žalovanej v 1. rade. Žalovaní v 2. a 3. rade nie sú pasívne legitímovaní, čo ani do jedného výroku požadovaného žalobcom.

13. Z vykonaného dokazovania súd zistil nasledovný skutkový stav:

14. Z pripojeného spisu Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 23Cb/368/2009 mal súd preukázané, že pôvodný žalobca v uvedenom konaní, ktorým bola obchodná spoločnosť Aplikácia elektroniky v strojárstve, spol. s r.o. (skrátene AES spol. s r.o.) sa žalobou podanou na Okresnom súde Bratislava II dňa 2.12.2004 domáhal voči žalovanej obchodnej spoločnosti BL Slovakia, spol. s r.o. (subjekt totožný so žalovanou v 1. rade v tomto konaní) vydania rozhodnutia, ktorým by súd určil žalovanej povinnosť súhlasiť s vydaním predmetu úschovy finančnej sumy vo výške 165 023,23 eur žalobcovi. Pôvodný žalobca v predmetnom konaní žalobu odôvodnil tým, že dňa 26.7.2000 uzatvoril ako postupník so žalovanou ako postupcom dohodu o postúpení pohľadávky, na základe ktorej mu žalovaná BL Slovakia, spol. s r.o. postúpila pohľadávku vo výške 165 023,23 eur, ktorú mala voči spoločnosti INA Kysuce, a.s. Žalovaná poprela platnosť označenej dohody o postúpení pohľadávky, a žalobou podanou na Okresný súd Bratislava II vedenou pod sp. zn. 25Cb/261/2000 sa domáhala určenia neplatnosti označenej dohody o postúpení pohľadávky. Z dôvodu prebiehajúceho sporu o platnosť dohody o postúpení pohľadávky, dlžník, spoločnosť INA Kysuce, a.s. podala na Okresný súd Žilina návrh na zloženie sumy 165 023,23 eur do súdnej úschovy s odôvodnením, že má na základe informácie o konaní č. k. 25Cb/261/2000 vážne pochybnosti o tom, kto je príjemcom jej záväzku. Okresný súd Žilina uznesením Nc/a/1/2002-23 zo dňa 5.6.2003 prijal do úschovy sumu 165 023,23 eur zloženú v Slovenskej sporiteľni a.s. Žilina na účte č. 0422573132/0900 a ako príjemcov predmetu úschovy označil žalovanú ako príjemcu v 1. rade a žalobcu ako príjemcu v 2. rade. V priebehu konania došlo k postúpeniu pohľadávky pôvodného žalobcu AES spol. s r.o. na Ing. Stanislava Laufika a následne na Ing. Františka Laufika, CSc. Žalovaná v predmetnom konaní - obchodná spoločnosť BL Slovakia, spol. s r.o. dôvodnosť žaloby poprela a vzájomnou žalobou sa domáhala, aby súd v súlade s ust. § 185e OSP určil, že žalobca je povinný súhlasiť s vydaním predmetu úschovy žalovanej. Okresný súd Bratislava II rozsudkom č. k. 23 Cb/368/2009-400 zo dňa 5.4.2013 žalobu žalobcu Ing. Františka Laufika, CSc. zamietol a o vyhovel vzájomnej žalobe žalovanej tak, že rozhodol, že žalobca je povinný súhlasiť s vydaním predmetu úschovy, finančnej sumy 165 023,23 eur zloženej zložiteľom INA Kysuce, a.s., Dr. G. Schaefflera, Kysucké Nové Mesto, IČO: 36 386 553, prijatej uznesením Okresného súdu Žilina č.k. Nc/a/1/2002-23 z 5.6.2003 žalovanej BL Slovakia, spol. s r.o. Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 30.6.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 1Cob/240/2013-459 zo dňa

15.5.2014. Z odôvodnenia vyššie citovaného rozsudku ako aj zo spisu Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 23Cb/368/2009 súd zistil, že predmetom tohto súdneho konania bolo vyriešenie otázky komu má byť vydaný predmet úschovy, peňažná čiastka vo výške 165 023,23 eur zložená dlžníkom, obchodnou spoločnosťou INA Kysuce a.s. do notárskej úschovy prijatej uznesením Okresného súdu Žilina č. k. Nc/a/1/2002-23 zo dňa 5.6.2003, ktorú táto spoločnosť ako dlžník zložila d úschovy za účelom úhrady svojich záväzkov titulom zostatkov faktúr č. 200015 zo dňa 5.6.2000 a č. 200016 zo dňa 5.6.2000 vystavených za dodávky investičných celkov podľa zmluvy o dielo č. YT59B/D01/SD1BK a zmluvy o dielo č. YT86B/D01/SD1BK. Okresný súd Bratislava II v uvedenom konaní dospel k záveru, že pohľadávka, ktorá je predmetom úschovy, svedčí spoločnosti BL Slovakia, spol. s r.o., ktorá súdu preukázala, že ju má dosiaľ vo svojom vlastníctve, nepostúpila ju tretej osobe, ani pohľadávka nezanikla iným spôsobom.

15. Rozsudok Okresného súdu Bratislava II č.k. 23Cb/368/2009-400 zo dňa 15.4.2013 bol na základe odvolania podaného žalobcom aj predmetnom odvolacieho konania. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 1Cob/240/2013-459 zo dňa 15.5.2014 rozsudok Okresného súdu Bratislava II č.k. 23Cb/368/2009-400 zo dňa 15.4.2013 v celom rozsahu potvrdil uvádzajúc, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, súd prvej inštancie dospel správne k záveru, že spoločnosť BL Slovakia, spol s r.o. je veriteľom spoločnosti INA Kysuce a.s., je teda vlastníkom spornej pohľadávky.

16. Voči rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Cob/240/2013-459 zo dňa 15.5.2014 podal žalobca i dovolanie o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 4Obdo/57/2014 zo dňa 30.11.2015 tak, že dovolanie žalobcu odmietol ako neprípustné a súčasne zaviazal žalobcu uhradiť žalovanej spoločnosti BL Slovakia, spol. s r.o. trovy dovolacieho konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia v sume 83,89 eur.

17. Súd mal ďalej preukázané, že žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Bratislava II domáhal i toho, aby súd povolil obnovu konania vedeného Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 23Cb/368/2009. Okresný súd Bratislava II rozsudkom č. k. 22Cb/411/2016-92 zo dňa 7.2.2018 žalobu zamietol, pretože dospel k záveru, že nie je daný žiaden dôvod prípustnosti obnovy konania uvedený v § 397 CSP, žalobca nepreukázal, že by existovali skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy týkajúce sa strán a predmetu pôvodného konania, ktoré žalobca bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní a ktoré môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci, tvrdenia žalobcu ohľadom existencie dôvodov pre obnovu konania sú absolútne irelevantné, nemajú oporu v zákone, najmä v ustanovení § 397 CSP, z čoho zásadne vyplýva, že žalobu na obnovu konania nie je možné proti právoplatnému rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 23Cb/368/2009-400 zo dňa 5. 4.2013 pripustiť.

18. Voči rozsudku Okresného súdu Bratislava II č.k. 22Cb/411/2016-92 zo dňa 7.2.2018, ktorým súd návrh na obnovu konania zamietol podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 3Cob/145/2018-131 zo dňa 28.11.2018 tak, že napadnutý rozsudok potvrdil a žalovanej spoločnosti BL Slovakia, spol. s r.o. priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu konštatujúc vecnú správnosť rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý správne vyhodnotil skutkový stav a vec správne právne posúdil.

19. Z pripojeného spisu Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 23 Cb/368/2009, ktorého súčasťou bol i rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 25Cb/261/00-91 zo dňa 25.6.2002 mal súd preukázané, že uvedeným rozhodnutím súd určil neplatnosť dohody o postúpení pohľadávky uzavretej medzi spoločnosťou BLOCK SLOVAKIA spol. s r.o. (teraz BL Slovakia, spol. s r.o., IČO: 31 396 054) a spoločnosťou AES spol. s r.o. zo dňa 26.7.2000. Uvedené rozhodnutie napadla odvolaním žalovaná spoločnosť AES spol. s r.o., o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 14Cob/262/2003-244 zo dňa 8.9.2004 tak, že rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 25Cb/261/00-91 zo dňa 25.6.2002 v spojení s doplňujúcim rozsudkom č. k. 25Cb/261/00-107 zo dňa 20.5.2003 zmenil tak, že žalobu zamietol. Voči rozsudku odvolacieho súdu č. k. 14Cob/262/2003-244 zo dňa 8.9.2004 podal žalobca - obchodná spoločnosť BLOCK SLOVAKIA spol. s r.o. dovolanie, o ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol rozsudkom č. k. 4Obdo/43/2004-298 zo dňa 6.4.2006 tak, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Po vrátení veci odvolací súd - Krajský súd v Bratislave o odvolaní proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 25Cb/261/00-91 zo dňa 25.6.2002 v spojení s doplňujúcim rozsudkom č. k. 25Cb/261/00-107 zo dňa

20.5.2003 rozhodol rozsudkom č. k. 3Cob/166/2006-330 zo dňa 3.7.2006 tak, že uvedené rozhodnutia potvrdil.

20. Z uznesenia Okresného súdu v Žiline č. k. Nc/a/1/2002-23 zo dňa 5.6.2003 (v pripojenom spise OS BA II sp. zn. 23Cb/368/2009 je na č. I. 236) súd zistil, že Okresný súd Žilina prijal do úschovy sumu vo výške 4 971 490 Sk (165 023,23 eur), ktorá bola zložená zložitelom INA Kysuce, a.s. so sídlom v Kysuckom Novom Meste v Slovenskej sporiteľni a.s. Žilina na účte č. 0422573132/0900. Ako príjemcovia predmetu úschovy boli v uznesení uvedení obchodná spoločnosť BLOCK SLOVAKIA spol. s r.o., Nové Záhrady III/6, Bratislava ako príjemca v 1. rade a obchodná spoločnosť AES, s.r.o., Nové Záhrady III/6, Bratislava ako príjemca 2. rade, ktorí boli zároveň uznesením vyzvaní, aby sa o uvedenú sumu prihlásili v lehote troch rokov od právoplatnosti uznesenia buď písomne alebo ústne do zápisnice.

21. Okresný súd Žilina ďalej uznesením č. k. 0Nca/1/2002-356 zo dňa 11.9.2014 (č. I. 125 spisu) vydal z úschovy finančné prostriedky vo výške 165 023,23 eur príjemcovi obchodnej spoločnosti BL Slovakia, spol. s r.o., IČO: 31 396 054 a zároveň upravil účtáreň Okresného súdu Žilina, aby po právoplatnosti tohto uznesenia a na základe poukazu uvedenú sumu vyplatila príjemcovi.

22. Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 7CoD/13/2014 zo dňa 30.4.2015 (č. I. 115 spisu) uznesenie Okresného súdu Žilina č. k. 0Nca/1/2002-356 zo dňa 11.9.2014 potvrdil a zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací tu poukázal na rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 23Cb/368/2009-400 a rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Cob/240/2013-459 a konštatoval, že súd prvej inštancie správne postupoval, boli naplnené všetky podmienky uvedené v ustanovení § 185d ods. 1 a § 185e OSP, súhlas s vydaním predmetu úschovy bol nahradený vyššie citovanými právoplatnými a vykonateľnými rozhodnutiami súdov, rozhodnutie súdu prvej inštancie preto považoval za vecne správne.

23. Vyššie uvedené uznesenie Krajského súdu Žilina sp. zn. 7CoD/13/2014 zo dňa 30.4.2015 napadol žalobca (v danom spore príjemca v 2. rade) v potvrdzujúcom výroku dovolaním a vo výroku, ktorým odvolací súd zamietol návrh na prerušenie konania odvolaním, o čom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 3Cdo/925/2015 uznesením zo dňa 18.10.2016 (č. I. 120 spisu) tak, že dovolanie odmietol a konanie o odvolaní zastavil a o trovách dovolacieho konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho a odvolacieho konania.

24. Zistený skutkový stav súd posúdil v zmysle nižšie uvedených ustanovení platných právnych predpisov:

25. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

26. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

27. Podľa § 454 Občianskeho zákonníka bezdôvodne sa obohatil aj ten, za koho sa plnilo, čo podľa práva mal plniť sám.

28. Podľa § 456 Občianskeho zákonníka predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

29. Podľa § 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) súdy prejednávajú a rozhodujú súkromnoprávne spory a iné súkromnoprávne veci, ak ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú iné orgány.

30. Podľa § 4 CSP iné spory a veci prejednávajú a rozhodujú súdy, len ak to ustanovuje zákon.

31. Podľa § 137 CSP žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o a) splnení povinnosti, b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu, c) určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny

záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo d) určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

32. Podľa § 217 ods. 1 CSP pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania tým nie sú dotknuté.

33. Podľa § 228 ods. 1 CSP výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre strany a pre tých, ktorí sa stali právnymi nástupcami strán po právoplatnosti rozsudku, ak nie je ustanovené inak.

34. Podľa § 230 CSP ak sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať a rozhodovať znova.

35. Predmet tejto žaloby vymedzený v petite žalobného návrhu pozostáva z troch bodov. V bode I. petitu sa žalobca voči žalovaným domáha zaplata sumy vo výške 166 305,44 eur s úrokom 5,15 % ročne od 30.6.2014 do splatenia titulom bezdôvodného obohatenia. V bode II. petitu žalobného návrhu v znení pripustenom na základe uznesenia súdu č. k. 19C/62/2017-172 zo dňa 15.10.2019 žalobca žiada, aby súd určil, že žalovaná v 1. rade sfaľovala svoje vlastné daňové priznanie za rok 2010, takéto falošné daňové priznanie žalovaná predložila dňa 4.6.2014 Daňovému úradu Nitra, dňa 23.3.2017 toto falošné daňové priznanie predložila žalovaná Okresnému súdu Bratislava II v konaní č. k. 22Cb/411/2016 a Okresnému súdu Nitra v konaní č. k. 31Cb/9/2014 ho predložila dňa 7.12.2016, sfaľované daňové priznanie predložila žalovaná súdu na účel použiť ho ako pravé, t. j. akoby bolo schválené valným zhromaždením tejto spoločnosti. Podľa posledného bodu petitu žaloby (v poradí III. bod, žalobcom však označený poradovým číslom 4.) sa žalobca domáha náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 100 000 eur).

36. Inštitút bezdôvodného obohatenia je upravený vo vyššie citovaných ustanoveniach Občianskeho zákonníka (§ 451 a nasl.). Bezodôvodné obohatenie je jedným z právnych dôvodov vzniku záväzkov a je teda samostatným zaväzovacím dôvodom. Predpokladom vzniku právneho vzťahu z bezodôvodného obohatenia je neoprávnené získanie majetkových hodnôt jedným subjektom na úkor iného, u ktorého sa táto zmena majetkových pomerov prejavila negatívne. Inštitút bezodôvodného obohatenia vychádza zo zásady, že je neprípustné, aby sa niekto obohacoval na úkor druhého bez toho, aby na to mal nejaký právny dôvod, preto je nevyhnutné, aby ten, kto sa na úkor iného bezodôvodne obohatil, musel obohatenie vydať. Predmet bezodôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu. Musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezodôvodným obohatením. Vznik bezodôvodného obohatenia sa viaže na to, že na takéto obohatenie nie je právny dôvod, žiadna zmluva resp. dohoda alebo zákonné ustanovenie, čiže ide o obohatenie neoprávnené. Občiansky zákonník vymedzuje pojem bezodôvodné obohatenie pozitívnym (§ 451 ods. 2 a § 454) i negatívnym spôsobom (§ 455 ods. 1 a 2). O plnenie bez právneho dôvodu (pod slovom plnenie treba rozumieť najčastejšie peňažné plnenie) ide tam, kde právny dôvod od samého začiatku neexistoval, ale aj vtedy, ak dodatočne odpadol. Neexistencia právneho dôvodu od začiatku znamená, že vôbec nenastala právna skutočnosť, ktorá by mala za následok vznik právneho vzťahu, obsahom ktorého by bola povinnosť a zároveň právo na poskytnuté plnenie. V prípade plnenia z neplatného právneho úkonu, právna skutočnosť, ktorou je spravidla zmluva, síce nastala, ale tento právny úkon je postihnutý neplatnosťou (je vadný). Bezodôvodne sa obohatil aj ten, za koho sa plnilo, čo podľa práva mal plniť sám. Predpokladom vzniku zodpovednosti z bezodôvodného obohatenia v takomto prípade je na jednej strane existencia právnej povinnosti (zákonnej alebo zmluvnej) na plnenie u toho, za koho sa plnilo, a na druhej strane neexistencia takejto povinnosti u toho, kto v skutočnosti plnil.

37. Žalobca skutkovú podstatu bezodôvodného obohatenia, na základe ktorej sa voči žalovaným domáhal nároku na peňažné plnenie vo výške 166 305,44 eur bližšie nevymedzil poukázaním na niektorú zo skutkových podstát bezodôvodného obohatenia predpokladaných ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Súd preto skúmal, či je možné nárok žalobcu pod niektorú z nich subsumovať. Po vyhodnotení jednotlivých skutkových okolností a vzájomných vzťahov medzi stranami sporu súd dospel k záveru, že toto možné nie je. Podľa názoru súdu na strane žalovaných nedošlo ku vzniku bezodôvodného obohatenia ako majetkového prospechu získaného plnením bez právneho dôvodu, pretože žalobca nepreukázal, že žalovaní bezodôvodne získali nejaké plnenie na jeho úkor. Súd nezistil ani vznik bezodôvodného obohatenia žalovaných ako plnenia z neplatného právneho úkonu, keď nemal preukázané, že medzi stranami sporu by existoval nejaký právny vzťah, na základe neplatného právneho úkonu, titulom ktorého by žalovaní získali nejaké plnenie. Súd uvádza, že sa zamýšľal tiež nad možnosťou vzniku bezodôvodného obohatenia žalovaných ako plnenia z právneho dôvodu, ktorý

odpadol, ako aj tým, či sa na strane žalovaných mohlo vzniknúť bezdôvodné obohatenie ako majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Ani jednu z uvedených situácií na strane žalovaných však nemal súd preukázanú. Súd nemal preukázané ani to, že niekto (žalobca) plnil za žalovaných to, čo mali žalovaní plniť sami, teda nemal preukázané, že k vzniku bezdôvodného obohatenia žalovaných mohlo dôjsť s poukazom na ust. § 454 Občianskeho zákonníka.

38. Žalobca v podanej žalobe a v priebehu konania opakovane poukazoval na spornú pohľadávku voči spoločnosti INA Kysuce, a. s. a túto spoločnosť žalobca v konaní opakovane označoval ako „svojho dlžníka“. Ďalej uvádzal, že bezdôvodné obohatenie malo spočívať v tom, že predmetná pohľadávka, ktorú žalobca označoval ako pohľadávku jemu patriacu, mala byť prisúdená žalovanej v 1. rade a súdne rozhodnutia, na základe ktorých sa tak stalo, mali byť dosiahnuté konaním „pokútnych advokátov a konateľa žalovanej v 1. rade.“ Tieto tvrdenia žalobcu rovnako preukázané neboli. Predovšetkým je potrebné uviesť, že súd sa v tomto konaní vôbec nezaoberal vlastníctvom spornej pohľadávky. Otázka vlastníctva pohľadávky voči spoločnosti INA Kysuce, a.s. bola definitívne vyriešená v súdnom konaní pred Okresným súdom Bratislava II sp. zn. 23Cb/368/2009, v ktorom súd dospel k záveru, že vlastníkom spornej pohľadávky je práve žalovaná v 1. rade, a v ktorom súd s konečnou platnosťou rozhodol i o tom, že žalobcovi uložil povinnosť súhlasiť s vydaním finančnej sumy 165 023,23 eur zloženej zložiteľom INA Kysuce, a.s. do súdnej úschovy. Pokiaľ bolo následne žalovanej v 1. rade na základe uvedeného rozhodnutia titulom spomínanej pohľadávky poskytnuté nejaké plnenie, v žiadnom prípade nemohlo ísť o bezdôvodné obohatenie a už vôbec nie o bezdôvodné obohatenie na úkor žalobcu. Je potrebné zdôrazniť, že rozhodnutie Okresného súdu Bratislava II č.k. 23Cb/368/2009-400, ktorým bolo „o osude úschovy“ peňažnej čiastky vo výške 165 023,23 eur rozhodnuté, nadobudlo dňa 30.6.2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 1Cob/240/2013-459 zo dňa 15.5.2014 právoplatnosť. Nadobudnutím právoplatnosti sa predmetné rozhodnutie súdu stalo subjektívne záväzným pre účastníkov predmetného konania. Uvedené vyplýva z ustanovenia § 228 ods. 1 CSP. Subjektívna záväznosť rozsudku je odvodená z materiálnej stránky právoplatnosti súdneho rozhodnutia. Materiálnou právoplatnosťou sa rozumie záväznosť výroku rozsudku a jeho zásadná nezmeniteľnosť. Záväznosť právoplatného rozsudku vyplývajúca z materiálnej právoplatnosti je autoritatívnym prejavom vôle súdu ako štátneho orgánu, ktorým bol vyriešený spor alebo upravené iné práva a povinnosti a ktorým sa musia riadiť tí, ktorým je rozsudok adresovaný. Právoplatný rozsudok súdu zakladá pre svojich adresátov právne účinky a títo adresáti sú povinní sa týmito účinkami riadiť. Skutočnosť, že výrok právoplatného rozsudku už (vzhľadom na zmenu právnej úpravy civilného konania účinnej od 1.7.2016) nie je záväzný pre všetky orgány, neznamená nič iné než to, že akýkoľvek orgán verejnej moci je pochopiteľne viazaný tým, ako vec právne posúdil súd, avšak len medzi danými sporovými stranami. Inak povedané, orgán verejnej moci nie je viazaný rozsudkom súdu absolútne, ale len potiaľ, pokiaľ bola určitá právna otázka definitívne vyriešená medzi sporovými stranami. V prejednávanom spore uvedené znamená, že pokiaľ medzi žalobcom a žalovanou v 1. rade existuje právoplatné rozhodnutie súdu o zamietnutí žaloby žalobcu, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd určil, že žalovaná v 1. rade je povinná súhlasiť s vydaním predmetu úschovy, finančnej sumy vo výške 165 023,23 eur žalobcovi a zároveň existuje právoplatné rozhodnutie súdu, ktorým súd určil, že žalobca je povinný súhlasiť s vydaním predmetu úschovy, finančnej sumy vo výške 165 023,23 eur žalovanej v 1. rade, pre strany predmetného sporu (totožné so žalobcom a žalovanou v 1. rade v tomto konaní) je otázka, komu mal byť predmet úschovy vydaný, definitívne vyriešená a súd v tomto konaní je týmto rozhodnutím viazaný. Právoplatným súdnym rozhodnutím vznikli pre jeho adresátov z jeho výroku vyplývajúce účinky. Právoplatnosť súdneho rozhodnutia má tiež za následok, že tá istá vec sa nemôže prejednávať opätovne (ustanovenie § 230 CSP). To znamená, právoplatné rozhodnutie súdu v určitej veci zakladá prekážku *res iudicata* (prekážka právoplatne rozhodnutej veci). Ide o procesné vyjadrenie ústavnoprávnej zásady *ne bis in idem*, teda nikdy nie dvakrát o tej istej veci. Existencia prekážky právoplatne rozhodnutej veci tvorí neodstrániteľnú vadu konania, na ktorú je súd povinný prihliadať *ex officio*. Otázka komu mal byť predmet úschovy vydaný tak bola ešte pred podaním tejto žaloby definitívne vyriešená rozhodnutím Okresného súdu Bratislava II č.k. 23Cb/368/2009-400 zo dňa 5.4.2013, právoplatným dňa 30.6.2014 a pokiaľ na podklade uvedeného súdneho rozhodnutia nadobudla žalovaná v 1. rade plnenie, nie je možné toto plnenie považovať za bezdôvodné obohatenie. Z uvedených dôvodov súd žalobu žalobcu o vydanie bezdôvodného obohatenia vo vzťahu k žalovanej v 1. rade ako nedôvodnú zamietol.

39. Čo sa týka posúdenia vzniku bezdôvodného obohatenia na strane ďalších žalovaných subjektov, a to Ľubice Ondrouškovej ako žalovanej v 2. rade a spoločnosti BOCK SR s.r.o., IČO: 36 537 560 ako žalovanému v 3. rade, súd uvádza, že vznik bezdôvodného obohatenia u žalovaných v 2. a 3. rade súd

vôbec nemal preukázaný. Žalobca vôbec nepreukázal, že žalovaní v 2. a 3. rade sa na jeho úkor nejakým spôsobom bezdôvodne obohatili a pokiaľ v konaní poukazoval na skutočnosť, že práve žalovaní v 2. a 3. rade boli členmi valného zhromaždenia, ktoré schvaľovalo podľa žalobcu sfaľšované účtovné závierky spoločnosti žalovanej v 1. rade za rok 2010, prípadne ďalšie účtovné závierky tejto spoločnosti, uvedené tvrdenie (a to aj pokiaľ by sa preukázala jeho pravdivosť) ešte neznamená, že na strane žalovaných v 2. a 3. rade vzniklo bezdôvodné obohatenie. Subjekty žalovaných v 2. a 3. rade totiž neboli ani veriteľmi spornej pohľadávky a nebol im ani vydaný predmet úschovy a súd ani nemá vedomosť o tom, že mali na úkor žalobcu nadobudnúť nejaké plnenie, či iným spôsobom sa na jeho úkor bezdôvodne obohatiť. Pretože žalobca vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaných v 2. a 3. rade nepreukázal, súd žalobu vo vzťahu k nim rovnako zamietol.

40. Pretože súd dospel k záveru, že na strane žalovaných vôbec nedošlo k bezdôvodnému obohateniu, nebolo možné posúdiť ani námietku premlčania práva žalobcu na vrátenie sumy, o ktorú sa mali žalovaní na jeho úkor obohatiť.

41. Vzhľadom k tomu, že súd žalobcovi voči žalovaným nepriznal nárok na zaplatenie žalovanej sumy bezdôvodného obohatenia, považoval súd ďalej za bezpredmetné zaoberať sa nárokom žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania zo tejto sumy. Žalovaným nevznikla povinnosť zaplatiť žalobcovi bezdôvodné obohatenie, s plnením tejto povinnosti sa preto nemohli dostať do omeškania, a preto žalobcovi nárok na zaplatenie úrokov z omeškania nemohol vzniknúť, čo bolo dôvodom pre zamietnutie žaloby aj v tejto časti.

42. Súd ďalej posudzoval druhý bod petitu žalobného návrhu, ktorým žalobca dožadoval určenia, že žalovaná v 1. rade sfaľšovala svoje vlastné daňové priznanie za rok 2010, takéto falošné daňové priznanie žalovaná predložila dňa 4.6.2014 Daňovému úradu Nitra, dňa 23.3.2017 toto falošné daňové priznanie predložila žalovaná Okresnému súdu Bratislava II v konaní č. k. 22Cb/411/2016.

43. Vo vzťahu k uvedenému petitu žaloby žalovaní v priebehu konania opakovane poukazovali na nedostatok právomoci súdu v civilnom konaní určovať uvedené skutočnosti.

44. Právomoc súdu v civilnom konaní je upravená v ustanoveniach § 3 - 11 Civilného sporového poriadku. V zmysle uvedeného súdy prejednávajú a rozhodujú súkromnoprávne spory a iné súkromnoprávne veci, ak ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú iné orgány. Existencia právomoci súdu je *conditio sine qua non* civilného súdneho konania. Nedostatok právomoci spôsobuje vždy neodstrániteľnú vadu konania s nevyhnutným následkom vo forme uznesenia o zastavení civilného súdneho konania. Práva a povinnosti daňových subjektov, otázky správy daní, práva a povinnosti iných osôb, ktoré im vzniknú v súvislosti so správou daní sú upravené zákonom č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Ďalšie povinnosti daňových subjektov sú upravené v osobitných predpisoch, a to zákone č. 513/1991 Zb. Obchodnom zákonníku, zákone č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve a ďalších. Pokiaľ by malo „sfaľšovanie“ daňového priznania za následok skrátenie dane, ktorú by bol daňový subjekt povinný štátu zaplatiť, prichádza do úvahy aj vznik trestnej zodpovednosti a posudzovanie uvedeného konania v zmysle ustanovení zákona č. 300/2005 Z. z. Trestného zákona. Žiaden z uvedených predpisov však neupravuje právomoc niektorého z orgánov verejnej moci rozhodnúť o tom (formou určovacieho výroku), že určitý subjekt „sfaľšoval svoje daňové priznanie a následne ho predložil inému orgánu“.

45. Pokiaľ vec nepatrí do právomoci súdu, ale patrí do právomoci iného orgánu, je povinnosťou súdu indikovať orgán, ktorému vec do právomoci patrí (§ 10 CSP). Pokiaľ takýto orgán súd indikovať nedokáže, v zmysle výkladového pravidla § 3 CSP platí nevyvrátiteľná právna domnienka, že vec patrí do právomoci súdu Slovenskej republiky. Subjekt právneho vzťahu sa totiž nikdy nemôže ocitnúť v situácii, že štát nedokáže poskytnúť účinnú právnu ochranu prostredníctvom svojich orgánov ochrany práva. V sústave orgánov ochrany práva je súd tzv. prioritizovaným orgánom ochrany, čo znamená, že subjekty práva môžu legitímne očakávať, že ich porušené alebo ohrozené subjektívne právo vyplývajúce zo súkromnoprávných vzťahov bude patriť do právomoci niektorého orgánu ochrany práva, predovšetkým súdu. Pretože súd nezistil iný orgán oprávnený vydať rozhodnutie v zmysle žalobcom navrhovaného petitu, bolo povinnosťou súdu sa sporom zaoberať. V opačnom prípade by išlo o tzv. odmietnutie spravodlivosti - *degenegatio iustitiae*. Tu je potrebné prisvedčiť žalobcovi (hoci nesprávne poukazujúcemu na ust. § 194 CSP), ktorý v priebehu konania argumentoval tým, že súd konanie o

určenie, ktorého sa žalobca domáhal v bode II. petitu žaloby nemôže zastaviť. Bod II. petitu žaloby preto súd posúdil v zmysle ustanovení Civilného sporového poriadku, osobitne v zmysle ustanovenia § 137 CSP.

46. V nadväznosti na zákonné znenie ustanovenia § 137 CSP možno povedať, že právna teória rozoznáva viaceré druhy súkromnoprávných žalôb, ako aj viaceré kritériá na ich kategorizáciu, a to žalobu o splnení povinnosti, žalobu o nároku na usporiadanie práv a povinností, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z právneho predpisu, žalobu na určenie, či tu právo je alebo nie je, žalobu na určenie právnej skutočnosti ako aj inú žalobu v § 137 CSP neuvedenú (keďže § 137 CSP obsahuje len ich demonštratívny výpočet). Ustanovenie § 137 uvádza jednotlivé druhy žalôb demonštratívne. Iná súkromnoprávna žaloba, teda v § 137 neuvedená, je prípustná ale iba za predpokladu, že osobitný petit vyplýva z hmotného práva (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s. 593 a nasl.). Význam uvedeného zákonného ustanovenia spočíva v tom, že vymedzuje podmienky prípustnosti pre niektoré druhy žalôb. Podmienkou prípustnosti žaloby na určenie, či tu právo je alebo nie je, je naliehavý právny záujem žalobcu. Prípustnosť žaloby na určenie právnej skutočnosti musí vyplývať z osobitného predpisu (najmä z hmotného práva); inak je takáto žaloba neprípustná.

47. Žalobu v bode II. jej petitu o určenie, že „žalovaná v 1. rade sfaľovala svoje daňové priznanie...“ súd posúdil v zmysle § 137 písm. d) CSP ako žalobu o určenie právnej skutočnosti. Podmienkou prípustnosti takejto žaloby je existencia ustanovenia osobitného právneho predpisu, ktorý by žalobu o určenie uvedenej skutočnosti pripúšťal. Platný právny poriadok však takýto osobitný predpis nepozná, a podľa názoru súdu prípustnosť petitu II. žaloby v civilnom konaní nie možné vyvodiť ani z ustanovení hmotného práva, z čoho súd vyvodil záver o neprípustnosti žaloby v jej bode II. a žalobu v tejto časti zamietol.

48. Pretože predmetom bodu II. petitu žaloby je určovací výrok, len pre úplnosť súd uvádza, že sa zaoberal aj posúdením tejto časti žalobného návrhu v zmysle § 137 písm. c) CSP. Podľa názoru súdu však žalobu nemožno pod toto ustanovenie subsumovať, pretože žalobca nežiada určiť „či tu právo je alebo nie je“. Aj v prípade, ak by súd dospel k záveru, že žalobca žiada určiť, či tu právo je alebo nie je, v zmysle ust. § 137 písm. c) CSP by podmienkou prípustnosti takejto žaloby bolo preukázanie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. Právny záujem, ktorý je podmienkou procesnej prípustnosti určovacej žaloby v zmysle § 137 písm. c) CSP, musí byť naliehavý. Pri skúmaní existencie naliehavého právneho záujmu ide o posúdenie, či podaná žaloba je vhodný (účinný a správne zvolený) procesný nástroj ochrany práva žalobcu, či sa ňou môže dosiahnuť odstránenie spornosti práva, a či snáď len zbytočne nevyvoláva konanie, po ktorom bude musieť aj tak nasledovať iné (ďalšie) súdne konanie alebo konania. Naliehavý právny záujem je spravidla daný v prípade, ak by bez tohto určenia bolo právo žalobcu ohrozené, alebo ak by sa bez tohto určenia stalo jeho právne postavenie neistým. Za nedovolenú možno považovať určovaciu žalobu, ktorá neslúži potrebám praktického života, ale vedie len k zbytočnému rozmnožovaniu sporov. Procesná povinnosť preukázať, že v čase rozhodovania súdu je naliehavý právny záujem na určení právneho vzťahu alebo práva, zaťažuje toho, kto sa tohto určenia domáha (žalobcu). Pokiaľ chce žalobca osvedčiť svoj naliehavý právny záujem, musí na jednej strane poukázať na určité skutkové okolnosti prejednávanej veci vedúce k sporu medzi stranami a k potrebe určiť súdom, či tu právny vzťah alebo právo je, alebo nie je, na druhej strane vysvetliť, že práve podaná žaloba je procesne vhodným nástrojom, ktorý tento spor rieši (odstraňuje neistotu vzťahu strán sporu alebo vytvára pevný základ pre jeho usporiadanie). Z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva, že súd sa musí zaoberať otázkou existencie naliehavého právneho záujmu na určovacej žalobe už po začatí konania, pričom naliehavý právny záujem na požadovanom určení musí byť daný aj v čase jeho rozhodovania, čím dochádza k rešpektovaniu zásady hospodárnosti, keď súd skutkovo vec neposudzuje. Žalobca však v tomto prípade naliehavý právny záujem na určeníach požadovaných v bode II. petitu žaloby nepreukázal (a to aj napriek opakovaným námietkam žalovaných), aj v prípade vyhovenia žalobe v bode II. jej petitu nie je zrejmé, čo by týmto žalobca docielil a akým spôsobom by sa jeho právne postavenie zmenilo, zlepšilo. Naliehavý právny záujem na takomto určení preto nie je daný.

49. Žalobca sa v tomto konaní domáhal tiež náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 100 000 eur, svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy voči žalovaným však žalobca nijakým spôsobom neodôvodnil. V

replike zo dňa 25.20.2018 žalobca argumentoval len poukazom na jeho práva garantované článkom 1 zák. č. 209/1992 Zb. o Dohovore o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V podanej žalobe sa bližšie k právnomu základu tohto nároku (okrem jeho vymedzenia v samotnom petite žaloby) v podstate vôbec nevyjadril. Pokiaľ žalobca v konaní poukazyval na Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, súdu tiež nie je známe, na aké skutočnosti tu žalobca poukazyval, a na základe akých ustanovení predmetného dohovoru by mal žalobcovi priznať ním požadovaný nárok. Žalobu v časti o zaplatenie sumy vo výške 100 000 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy súd ako nedôvodnú zamietol.

50. Pre úplnosť súd uvádza, že na pojednávaní dňa 5.2.2020 zamietol návrh žalobcu na vykonanie dokazovania vyžiadaním výpisu daňového priznania spoločnosti žalovanej v 1. rade za rok 2010, pretože zisťovať nezrovnalosti v predmetnom daňovom priznaní považoval súd pre toto konanie za nepodstatné, a to vzhľadom na vyššie prezentovaný právny názor súdu, keď sa súd určením požadovaným žalobcom v bode II. petite žaloby čo do jeho merita v tomto konaní nezaoberal. Súd tiež dodáva, že sa nezaoberal tvrdeniami žalocu o osobe advokáta žalovaných, o ktorom sa žalobca vyjadroval vo veľmi negatívnom svetle, pretože tieto tvrdenia žalobca ničím nepodložil a nepreukázal. Podľa názoru súdu sú tieto tvrdenia odrazom nespokojnosti žalobcu s výsledkami iných konaní, na ktorých však vzhľadom na ich právoplatné skončenie už nie je možné nič zmeniť.

51. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1 CSP. Súd priznal nárok na náhradu trov konania žalovaným, ktorí boli v konaní úspešní, zatiaľ čo žalobca žiaden materiálne merateľný úspech nedosiahol.

52. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Nitra na Krajský súd v Nitre. (§362 ods. 1 CSP)

V odvolaní sa uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka tohto konania. (§ 127 ods. 1 a ods. 2 CSP) V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). (§ 363 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 364 CSP)

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. (§ 365 ods. 1 CSP)

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. (§ 365 ods. 2 CSP)

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. (§ 365 ods. 3 CSP)

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení.